

Eltemették Nógrádi Sándort

Csütörtökön a Mező Imre úti temetőben nagy részvétellel, katonai tiszteletadással búcsúztatták el Nógrádi Sándort, az MSZMP Központi Bizottságának tagját, vezérredest, pártunk, valamint a magyar és nemzetközi forradalmi munkásmozgalom kiemelkedő harcosát. A magyar munkásmozgalom nagy halottainak emlékét megörökítő panteonban gyászolóok ezrei álltak körül a virágokkal, koszorúkkal övezett ravatlat; a vörös lepelel borított koporsón helyezték el az elhunyt táborki sapkáját és kardját, a ravatal előtt bódó selyempárnán katonai és polgári kísérettel.

A gyászszertartáson a hozzártatózókon kívül részt vett Biszku Béla, Fehér Lajos, Nemes Dezső, Németh Károly, az MSZMP Politikai Bizottságának tagjai, Óvári Miklós, a Központi Bizottság titkára, Kisházi Ödön, az Elnöki Tanács helyettes elnöke, Cseterki Lajos, az Elnöki Tanács titkára; leróta kegyeletét közéletünk sok ismert személyisége. Tisztelegtek a ravatalnál a régi partizántársak. Az egykori harcok színhelyéről — Borsodból, Nógrádból és a

Elutazott a DNFF küldöttsége

Csütörtökön elutazott Budapestről a Dél-vietnami Nemzeti Felszabadítási Front megalakításának 10. évfordulója alkalmából magyarországi megemlékezéseken részt vett küldöttség, élén Pham Thai Than-nal, a DNFF Kelet-Nam-Bo zónái állandó bizottságának tagjával. A vendégeket a Ferihegyi repülőtérén a népfront, a Béketanács és a Külügyminisztérium képviselői búcsúztatták.

A delegáció vezetője a repülőtérén adott nyilatkozatában köszönetet mondott a szívélyes, baráti vendéglátásért, amelyben a küldöttség tagjainak része volt a magyarországi látogatás idején. Kiemelte, hogy az évfordulóra rendezett valamennyi budapesti és vidéki eseményen meggyőződhetek a testvéri magyar népek és a vietnami nép iránti messze menő szolidaritásáról, s arról, hogy ez a baráti támogatás a végső győzelemig fogja kísérni harcukat. (MTI)

Feljebb a mércével

Oktatásügyünkre is nyilvánvalóan vonatkozik, hogy feljebb a mércével. A párt X. kongresszusának határozata nem véletlenül hangsúlyozza, hogy oktatási rendszerünk magasabb színvonalra emelése a társadalom szocialista fejlődésének egyik fő követelménye. Igen fontos és időszzerű munkát végzett tehát legutóbbi ülésén a Szeged városi párt-vegrehajtóbizottság, amikor megvizsgálta, milyen módon dolgoznak a pedagógus-pártvezetők. Mert igaz ugyan, hogy az utóbbi években figyelemre méltó konstruktív változások történtek az iskolákban is, az egyre növekvő ismeretanyag, a tanárok és a diákok túlterhelése miatt azonban még mindig háttérbe szorulnak a nevelési feladatok.

A pedagógus-pártvezetők sajátos karakteréről leginkább a munkatervek, a taggyűlések „lefényképező” dokumentumok tanúskodnak. Elég csupán néhány olyan témát kiragadni, amellyel az utóbbi négy esztendőben foglalkoztak, rögtön nyilvánvaló, mennyire sajátos az itteni pártmunka: a tantestület eszmei-politikai egysége a nevelőmunka érdekében; fokozottabb törődés a fizikai dolgozók gyermekeivel; a szocialista tanár-diák viszony; a honvédelmi nevelés bevezetésének tapasztalatai; a tanulói fűzés világnézeti nevelése; az iskolai élet demokratizmusának fejlődése és így tovább. Izzalmas és vélt problémák valamennyi. Vajon milyen eredmények felmutatására képes Szegeden az a 46 pedagógus-alapszervezet, amelyben közel 500 párttag dolgozik, állandóan formálva, alakítva eközben nem kommunista kollégákat is?

Jól látják valamennyi iskolában, hogy a színes tanári egyenlőség kibontakozása, a termékeny elvtársi vita, a tantestületi fegyelem és egygyeforrottság csak eszmei-politikai egység alapján képzelhető el. Mégsem ilyen a helyzet mindenütt. Különböző okok, egyéni hibák miatt itt-ott inkább személyeskedés, széthúzás

tapasztalható. Az a jó, hogy legtöbb helyen, mint például a Tisza-parti gimnáziumban, a közgazdasági szakközépiskolában, a Béke utcai általános iskolában stb. rendjén mennek a dolgok.

Egyik fő gondja a pártvezetőknek, hogyan segítsék ténylegesen a fizikai munkát végző szülők gyermekeit a tanulásban. Számos módszer alkalmaznak már, amelyeknek révén a középiskolákban sikerült az említett diákok arányszámának csökkenését megakadályozni. Nehéz azonban előbbre lépni. Egyrészt az általános iskolák színvonal-különbsége igen nagy, másrészt az egyik legfőbb okot, a középiskolai kollégiumhiányt megkorántsem sikerült megszüntetni. Amíg a környező falvakból bejárnak szándékozók részére nem sikerül megfelelő kollégiumi férőhelyről gondoskodni — ez a szegedi járási tanács gondja is kellene hogy legyen —, addig a fizikai dolgozók gyermekeinek segítésében mindig több lesz a szó, mint a tett.

Jó hatást vált ki, hogy az iskolák vezetői a pártvezetők következetes munkája révén egyre jobban a pedagógusok elgondolásaira is építik terveiket, mind magától értetődőbben vonják be őket az iskolai ügyek intézésébe. Ahol a demokratizmus így érvényesül, ott eredményesebb a tanítás, nyugodtabb a tanár, szilárdabb a fegyelem. Ahol viszont meg-megsértik a demokratizmus elveit, ott felbolydul, elégedetlenkedni kezd a tantestület. Még hosszú és rendszeres politikai munkára, sok gyakorlati jó tanácsra, alaposabb ellenőrzésre van szükség ahhoz, hogy a nyílt eszmecsere mindenütt olyan természetes legyen, mint a levegővétel, s közben az egyszemélyi vezetés elve se csorbuljon. Helyesen hangsúlyozzák mindennél a pártvezetők, hogy miközben erélyesen fellépnek az esetleg előforduló diktatórikus módszerek ellen, minden erővel támogatják az igazgatót abban, hogy határozottan irányíthassa a tantestület tevékenységét.

Sajnos, több iskolai pártszervezet még ma is rapszódikusan végzi munkáját. Ezekben a pártmunka gyakran a taggyűlés idejére korlátozódik, határozatot nem hoznak, fontos és időszzerű kérdéseket szem elöl tévesztenek. Némely pártvezetés ritkán ül össze, s ha igen, állásfoglalásaikat nem ismeretik a párttagsággal. Több pártvezetésben mindent a titkár csinál, s amit csinál az is rossz néha, mert nem eléggé tájékozott az iskolai ügyekben. Csoda-e, ha az ilyen pártvezetés képtelen a maga sajátos eszközeivel befolyásolni a tantestület működését, növelni annak színvonalát?

Az természetes, hogy a legtöbb pártszervezet és igazgató között termékeny kapcsolat alakult ki. Az igazgatók zöme kiveszi részét a pártmunkából, s ilygyel a pártszervezet jelzései, mert tapasztalja, hogy az számára is mindenképpen hasznos. A párttitkárok jó része igyekszik többoldalúan tájékozódni, beszámoltatja az igazgatót, hogy ezáltal hatékonyabban segíthesse a nevelőmunkát. Ahol laza a kapcsolat, ott részben az igazgató vezetői stílusában lehet keresni az okot. Ilyen helyen rendszerint tipikus hibák kerülnek felszínre: a sok munkára hivatkozással rá se hederítenek a pártszervezet véleményére, ragaszkodnak a helytelen módszerekhez és az egyoldalú döntésekhez, taggyűléseken nem nyújtanak kielégítő információt a párttagoknak az iskola gondjairól. Előfordul természetesen, hogy a párttitkár is ludas: elhanyagolja politikai önképzését, csak akkor megy be az igazgatóhoz, ha az hivatja, nem kezdeményez, alig törekszik az iskola minden gondja-bájának megismerésére. Elég általános jelenség, hogy az igazgató beszámoltatásához nem ad szempontokat a pártvezetéshez, így az igazgató azt mondhatja az iskolai helyzetről, amit jónak lát. Nem ártana, ha némely iskola vezetői elmenne nek tapasztalatot gyűjteni például a Ságvári gimnáziumba, vagy a Madách utcai általános iskolába, ahol korábban hasonló hibák fordultak elő, ma viszont lényegében demokratikusnak mondható a vezetés.

A szervezett munkás érdekvédelme

Beszélgetés a „fások” régi tisztségviselőjével

A Tisza Bútorgyári Vállalat szegedi gyárában körülbelül 150 tagú a szakszervezet. A szervezett dolgozók már megválasztották tisztségviselőiket: kilenc bizalmi és 7 tagú üzemi bizottságot. Titkárnak újból Laczkó Jánost választották.

Laczkó János

A szakszervezeti vezetőség beszámolóját lapozgatva kiderül, hogy az elmúlt években sokat változott a gyár. Nem formájában, hanem tartalmában. A zsúfoltság és az öreg épületlabirintus maradt a régi. A termékek minősége, szépsége változott, s a kis gyár nevét megismerték más országokban is. A szegedi gyár termelése gazdaságos, a dolgozók ennek megfelelő nyereségreszesedést kapnak.

Ilyen körülmények között a szakszervezeti tisztségviselők újjaválasztása sem jelentett gondot; a jelölő bizottság újból bizalmat kért a régi vezetőknek. Titkárnak Laczkó Jánost ajánlották.

Régi ember a bútorgyárban. Negyvenegy éve dolgozik ugyanazon a helyen. A cég változott, de ő maradt. Több mint négy évtizede őrzi munkakönyvét ugyanabban a páncélszekrényben. A szakmáját együtt tanulta a gyár jelenlegi igazgatójával, Juhász Lászlóval. A távoli homályból felbukkan a Kocsis Ferenc műbútorasztalos forgács illatú, enyv szagú műhelye. „Az még valódi műbútorasztalos volt?”

A szervezett munkásokhoz hamar megtalálta az utat. Tagja volt a Munkás Testező Egyesületnek, majd 1948-ban a szegedi famunkások szervezetének a titkára. Azóta is tisztségviselő a szakszervezetben. Most újra bizalmat kapott. Milyen elképzelésekkel „indult” az új szakszervezeti bizottság? Felsorolja tételesen:

— Azon fáradozunk, hogy a gyár termelése még eredményesebb legyen, amelyben a szocialista munkaveresenynek is meghatározó szerepe van. A gyártási technológia további korszerűsítése, hogy a dolgozók élet- és munkakörülménye tovább javuljon. S van egy régi vágyunk, klubot szeretnénk teremteni a gyári dolgozóknak, elsősorban az ifjúságunknak. Ebből alighanem csak

summában adják azt a kétharomzser forintosot, akkor már látszata van a vásárlásnak is. Ebben is van igazság, meg az előző érvelesben is. Beosztás dolga, embere választja.

Negyedszázada szakszervezeti tisztségviselő. Ezért a munkáért nem kap fizetést, vagy tiszteletdíjat. Megkérdem, csak úgy: — Nem unja?

Eldondolkodik egy pillanatra.

— Valamit kell csinálnia az embernek. Megszoktam, hogy társadalmi munkás vagyok, fiatal korom óta. Szívesen vállaltam most is. Gazdag István

Egyszerűsíteni kell a társadalombiztosítás ügymenetét

A Népi Ellenőrzési Bizottság három éven át vizsgálta a társadalombiztosítási intézmények működését Baranya megyében, ahol a biztosított dolgozók száma eléri a 230 ezret. A népi ellenőrök megállapították, hogy általában kielégítő a biztosítottak SZTK-ellátása, de vannak az ügyintézésnek olyan bürokratikus vonásai, amelyek megnehezítik a dolgozóknak, hogy áttekinthetőség az eljárás menetét.

Az egész társadalombiztosítási ügyintézés a túlszabályozottság jellemzi.

Különösen sok és bonyolult rendelet szabályozza a táppénz kifizetését, s emiatt a dolgozók képtelenek megítélni a részükre járó szolgáltatások jogosságát és helyességét. A túlszabályozottság megnehezíti az üzemi kifizetőhelyek munkáját is. A vállalatokra vonatkozó társadalombiztosítási ügyviteli utasításai például 700 oldalra terjednek.

Eloírásaik bonyolultak és nyelvezetük nehézkes.

A NEB tehát azt javasolja, hogy egyszerűsítsék a társadalombiztosítás ügymenetét és az igényjogosultság elbírálását, az illetékes szervek adjanak ki a társadalombiztosítás egészét átfogó keret-szabályt. (MTI)

A negyedik ötéves tervben:

A bőr- és cipőipar fejlesztésére 2,9 milliárd forintot fordítanak

A most zárult ötéves terv eredményeiről, a negyedik ötéves terv, s ezen belül az 1971-es esztendő feladatairól tájékoztatta csütörtökön a Bőripari Dolgozók Szakszervezetének Központi Vezetőségét Pesti Ernő könnyűipari miniszterhelyettes.

Amint az a miniszterhelyettes beszámolójából kiderült, a bőripar dolgozói a legfontosabb területeken teljesítették, illetve túl is teljesítették az elmúlt öt esztendő feladatait.

A miniszterhelyettes a továbbiakban elmondta, hogy a negyedik ötéves tervben az egész könnyűipar 28 milliárd forintos beruházásából a bőr- és cipőiparra 2,9 milliárd forint jut. Ez az összeg a bőr- és cipőipar olyan rekonstrukcióját teszi lehetővé, amely biztosítja az új technika széles körű alkalmazását, a termelékenység gyors növelését, a munkakörülmények további javítását. 1971-ben a cipőipartól különösen azt várják, hogy több, jobb és olcsóbb termékekkel javítsa a gyermekcipő-ellátást. Az idén az állami vállalatok 27 millió 850 ezer pár cipőt készítenek, s mintegy 10 százalékkal több árut adnak át a belkereskedelemben.

F. N. I.